

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie – Belgia) – postępowanie karne przeciwko Ömerowi Altunowi, Abubekirovi Altunowi, Sedrettinowi Maksutogullariemu, Yunusowi Altunowi, Absa NV, M. Sedat BVBA, Alnur BVBA

(Sprawa C-359/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Pracownicy migrujący — Zabezpieczenie społeczne — Właściwe ustawodawstwo — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 14 pkt 1 lit. a) — Pracownicy delegowani — Rozporządzenie (EWG) nr 574/72 — Artykuł 11 ust. 1 lit. a) — Zaświadczenie E 101 — Moc dowodowa — Uzyskanie zaświadczenia lub powołanie się na zaświadczenie w sposób noszący znamiona oszustwa)

(2018/C 123/03)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Cassatie

Strony w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Ömer Altun, Abubekir Altun, Sedrettin Maksutogullari, Yunus Altun, Absa NV, M. Sedat BVBA, Alnur BVBA

przy udziale: Openbaar Ministerie

Sentencja

Wykładni art. 14 pkt 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 631/2004 z dnia 31 marca 2004 r. oraz wykładni art. 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem nr 118/97 należy dokonywać w ten sposób, że gdy instytucja państwa członkowskiego, do którego pracownicy zostali delegowani, wystąpiła do instytucji wydającej zaświadczenia E 101 z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie i wycofanie tych zaświadczeń w świetle dowodów uzyskanych w toku dochodzenia, które pozwalają stwierdzić, że wspomniane zaświadczenia zostały uzyskane lub powołano się na nie w sposób noszący znamiona oszustwa, a instytucja wydająca nie uwzględniła tych dowodów przy ponownym rozpatrzeniu zasadności wydania omawianych zaświadczeń, sąd krajowy może w postępowaniu przeciwko osobom podejrzanym o delegowanie pracowników na podstawie takich zaświadczeń nie uwzględnić ich w oparciu o wspomniane dowody, z poszanowaniem gwarancji prawa do rzetelnego procesu sądowego, które muszą zostać przyznane takim osobom, oraz stwierdzić istnienie takiego oszustwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 335 z 12.9.2016.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 8 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-380/16) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 73 — Podstawa opodatkowania — Artykuły 306-310 — Specjalny system dla biur podróży — Wykluczenie z tego systemu sprzedaży na rzecz przedsiębiorstw będących podatnikami — Określenie podstawy opodatkowania w sposób ogólny dla danego okresu — Niezgodność]

(2018/C 123/04)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Owsiany-Hornung i M. Wasmeier, pełnomocnicy)